

In dankbare herinnering aan

TOON VERBEET

echtgenoot van
Nellie Verbeet-Janssen

* 17 - 6 - 1939
Groesbeek

† 6 - 4 - 2024
Groesbeek

Toon, mijn man, ons pap, schoonvader, opa en overgroot-opa was altijd vol energie en levenslust, zelfs nog toen hij mei jl. ziek werd. Maar de laatste week moest hij zich overgeven. Stilletjes en vredig is hij in ons midden gestorven. Met veel liefde, dankbaarheid en trots denken we aan hem terug.

Toon werd geboren op de St. Jansberg, jongste van de 9 kinderen van Wim Verbeet en Dina Schoenmakers. Toon was een harde werker, dat was hem met de paplepel ingegoten. Ook als jongste moest hij al op jeugdige leeftijd op het land werken. Hoewel door zijn oudere broers en zussen vaak gezegd werd dat onze 'Antoon' ontzien werd, omdat hij moest gaan voetballen. Het voetballen bleef als een rode draad door zijn leven lopen.

Door zijn werk op de Pallas, kwam hij op de Stekkenberg en viel mams oog op hem. In de tent bij de Pier was de liefde al snel wederzijds. In 1960 trouwden ze met zoon Willie al op komst. Nadat zij kortstondig in 't Hordegat en op de Grafwegen, waar Willie en Carla geboren zijn, gewoond hadden, verhuisden ze al snel naar de Varenstraat waar Diana geboren werd.

We hadden een fijne, gezellige en onbezorgde jeugd. De tijd van 'Toen was geluk heel gewoon' gold ook voor ons gezin.

Sinds 2010 wonen ze samen op De Weem aan het Dorpsplein. Zonder opleiding, rechtstreeks van school ging Toon bij schoenfabriek de Pallas werken; later bij vloerenbedrijf Vexma in Mook en vanaf beginjaren zeventig in de wegenbouw. Eerst vele jaren in Duitsland en later in Nederland. Het werken in Duitsland was zwaar. Op 62 jarige leeftijd kon hij, welverdiend, met vervroegd pensioen. Ook omdat hij, dag in, dag uit, met zijn eigen auto, 's morgens zijn ploegmaten ging ophalen om ze eind van de dag weer veilig thuis te brengen.

Daarnaast was hij altijd met voetbal bezig, als speler, als hoofd-, jeugd- en keeperstrainer, als vrijwilliger én als liefhebber. Op sportpark Noord bij Germania heeft hij vele uren doorgebracht.

Toon kon niet stilzitten. Dat kwam ons allemaal ten goede. Hij was dol op zijn kleinkinderen en helemaal trots op zijn achterkleinkinderen. Hij kon niet zonder hen. Mam en hij hebben vaak op ze gepast, telkens weer een volgende generatie op schoot en aan de hand meegenomen in een dansje in de kamer.

Uitgaan, carnaval en kermis vieren, erbij horen, altijd klaar staan voor een ander en zorg hebben, zijn woorden die hem typeren.

Er was natuurlijk ook verdriet. Soms veel verdriet. Eén verlies springt er uit: het plotselinge overlijden van schoonzoon Marcel.

Toon, echtgenoot, vader, opa, schoonvader, overgroot opa bedankt voor alles wat je voor ons hebt gedaan en betekend, maar vooral voor wie je was in ons midden: we zijn trots op je. Doe Marcel onze groeten en moge God geven dat ook wij elkaar eens weer ontmoeten.

U allen van harte bedankt voor uw steun en medeleven.

Nellie
Willie en Gonnie
Tom en Manon, Tijn
Carla en Piet
Lisa en Job
Sanne en Roy, Juul, Noor
Diana en Marcel †
Ginny en Sven
Norah
Bas